

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
Székhely: 1139 Budapest, Rozsnyai u. 20. „A” ép. II/25.
Postai cím: 1380 Budapest 62. Pf.: 1081.

az ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

részére

a
Győri Járásbíróság
útján

Győri Járásbíróság

Érkeztetés módja: személyesen/elektronikusan/átvevő
postafiókba/nyitólépcsőre/kereskedő

Érkezett: 2018. MÁJ 02.

Az Ügyirat száma: B.558/2015.

Példány: Mell.: db

GYŐR

elsőfokú ügyszám: B.558/2015/13.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	W/829-0/2018
Érkezett:	2018. MÁJ 11.
Példány:	1 Kezelőiroda:
Melléklet:	2 db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, **dr. Kiss D. Csaba ügyvéd** (dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd, székhely: 1139 Budapest, Rozsnyai u. 20. „A” ép. II/25., [redacted]), mint a fenti hivatkozási számú eljárásban [redacted] elítelt csatolt meghatalmazással igazolt védője, a Győri Járásbíróság, mint elsőfokú bíróság fenti számú ítéletével **ÉS** a Győri Törvényszék, mint másodfokú bíróság **4.Bf.371/2016/6.** számon meghozott végzésével **szemben**, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja, illetve az Alkotmánybíróságról szóló törvény 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 27. §-a alapján, a törvényes határidőn belül az alábbiak szerinti

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, szíveskedjék megállapítani, hogy a Győri Törvényszék **4.Bf.371/2016/6.** számú végzése megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdései szerinti, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, mire tekintettel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék a végzést – az elsőfokú büntetőítéletre kiterjedő hatállyal – megsemmisíteni.

I. Alaki legitimáció

1. A jelen panasszal támadott, a Győri Járásbíróság fenti számú ítélete, illetve a Győri Törvényszék **4.Bf.371/2016/6.** számú jogerős végzése, amely rágalmozás vétség elkövetése miatt -többek között- megállapította a II. r. terhelt bűnösségét és vele szemben megrovás intézkedését alkalmazott.
2. Tekintettel arra, hogy a panasszal támadott bírósági határozat (az ítélet és a végzés is) jogerősen bűnösnek találta a II. r. vádlottat, mégpedig – a lentebb részletesen kifejtette álláspontom szerint – a tisztességes eljáráshoz és a véleménynyilvánításhoz való alkotmányos alapjogot sértő eljárás eredményeként, így mind az ítélet, mind pedig a végzés őt közvetlenül érinti, ezért azzal szemben jogosult (jogi képviselő útján is) panaszt előterjeszteni az Abtv. alapján.

II. A panasz formai befogadhatósága

3. A büntetőeljárásban a terhelt részére a végzés postai úton 2018. március 2-án került kézbesítésre, mire tekintettel a jelen panaszt a 60 napos törvényes határidőn belül terjesztem elő.
4. A lefolytatott büntetőeljárásban a Győri Törvényszék meghozott végzés jogerős, azzal szemben további rendes jogorvoslatnak helye nincs. Megjegyzem, hogy mivel álláspontom szerint a végzés alapjául szolgáló tényállás a hibás – mégpedig éppen azért, mert az eljáró büntetőbíróságok megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogot –, a végzés a Be. alapján felülvizsgálati kérelemmel sem támadható feltehetően haszonnal, mert a felülvizsgálat során a jogerős végzésben megállapított (téves) tényállás lenne az irányadó.
5. A jelen panasz előterjesztésének formai okai tehát teljesülnek.

III. A panasz tartalmi befogadhatósága

6. A 3231/2012. (IX.28.) AB végzés rámutatott, hogy az alkotmányjogi panasz intézménye a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöböléséhez biztosít jogkört, nem pedig a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára. A 3147/2013. (VII.16.) AB végzés ezzel összhangban azért utasította vissza az alkotmányjogi panaszt, mert az valójában az ügyben hozott bírósági döntések tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáját adta.
7. A panaszos a jelen ügyben állítja, hogy a panaszolt határozat megsértette egyrészt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított, a tisztességes eljáráshoz való

jogát. A panaszos ezen joga nyilvánvalóan az Alaptörvényben biztosított jog, melynek sérelme konkrét alapjogsérelmet valósít meg, s mint ilyen alkotmányjogi panasz alapjául szolgálhat az Abtv. 27. § a) pontja alapján. Ezen alapvető jog természetesen nem biztosít jogot a mindig helyes vagy igazságos döntéshez, mert – amint arra a 3352/2012. (XI.12.) AB végzés is rámutat – a bíró ténybeli vagy jogi tévedését az igazságszolgáltatás mai rendszere magában hordozza. A panaszos ezért a jelen eljárásban nem is azt vitatja, hogy az ítélet és a végzés érdemben helytelen lenne (noha, magától értetődik, a panaszos a fentieket érdemben is súlyosan tévesnek tartja, különben – alkotmányos jogok sérelme ide vagy oda – nem terjesztené elő a jelen panaszt). A panaszos azt sérelmezi, hogy a Győri Törvényszék (továbbá az első fokon eljáró Győri Járásbíróság) nem biztosította számára a tisztességes eljáráshoz való jogot, nem érvényesítette a tisztességes eljáráshoz való jog szerves részét képező, normatív tartalommal bíró alkotmányos alapjogokat (úgy mint a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága, az ártatlanság védelme, az *in dubio pro reo* elve és a védelemhez való jog. Különösen utóbbi esetében említendő meg, hogy a valóság bizonyításának nem adott helyt a bíróság).

8. A jelen panasz tehát nem arra irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság „orvosolja” a bíróságok által elkövetett eljárási hibákat oly módon, hogy „korrigálja” a büntetőbíróságok által megállapított – a panaszos szerint téves – tényállást, még kevésbé arra, hogy „mentse fel” a panaszost. A jelen alkotmányjogi panasz – a magyar jogrendben betöltött funkciójának megfelelően – kifejezetten és csak arra irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a határozatok olyan büntetőeljárásban születtek meg, melyben sérült a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz és a véleménynyilvánításhoz való alkotmányos alapjoga.
9. Annak eldöntése, hogy a konkrét ügyben valóban sérültek-e a panaszosnak az említett jogai, már a kérdés és a panaszos lentebb részletesen kifejtett, vonatkozó érveinek az érdemi alkotmányjogi vizsgálatát igényli, mely implikálja, hogy a panasz tartalmilag is befogadható.
10. Ezen kívül a panasz befogadásának az Abtv. 29. §-ának másik, vagyis feltétele alapján is helye van, mert az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, nevezetesen azt, hogy mennyire érvényesül, érvényesül-e valójában a magyar büntetőbírósági gyakorlatban az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében nevesített ártatlanság védelme, mely eljárásjogi intézmény az Emberi Jogok Európai Egyezményének VI. cikke szerint is a tisztességes eljáráshoz való emberi jog egyik részjogosítványát képezi. Ezen alapjogi kérdéseknek a jelen egyedi ügyön túlmutató jelentőségét önmagában is mutatja, hogy a Kúria 2016.El.II.JGY.K.1. számon közzétette „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” elnevezésű Joggyakorlat-elemző Csoport Összefoglaló véleményét,¹ mely szerint „a bírói gondolkodásban fokozottan szükség van egyfajta alapjogi „átalakulásra”, az alapjogi szempontok fokozottabb megjelenítésére. Ez bírói bátorságot is feltételez, lévén a magyar bírói gyakorlat hagyományai az Alaptörvény egyes jogintézményeivel,

¹ Elérhető: http://www.lb.hu/sites/default/files/joggyak/alaptorveny_osszefoglalo_velemeney.pdf

illetve a konkrét szabályaival nem voltak összhangban. A bírának fokozottan számítaniuk kell alapjogi érintettségű ügyekben az Alkotmánybíróság döntésére, s ezt az alapjogi érintettséget nem csupán konkrét alapjogok felmerülésekor, hanem általában a jogértelmezés során is vizsgálni kell. Az ítékezés azon ágazatai esetében ahol alapjogok konkrétan is érintettek, így különösen a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága, a gyülekezési jog, és a tisztességes eljáráshoz való jog. Különös figyelmet kell fordítani az alkotmányos összefüggésekre, és a kapcsolódó alapjogi gyakorlat feltárására, mivel várható, hogy a bírói döntés alapjogi kontrolljára is sor kerül.” (Vélemény, 194-195. o.) E szakmai megállapítások külön is indokolják, hogy a tisztességes eljárásnak a magyar büntetőeljárás jogban betöltött szerepét az Alkotmánybíróság érdemi alkotmányjogi elemzésnek vesse alá annak érdekében, hogy – a 3/2013. (II.14.) AB határozat [33] bekezdésével összhangban – a jövőre nézve megfogalmazza azokat az alkotmányjogi szempontokat, amelyeket figyelembe véve a jogalkalmazók az adott jogvitákban kellőképpen mérlegelni tudnak.

IV. Érdemben

11. Büntetőeljárásban a terhelt tisztességes eljáráshoz való joga magában foglalja – egyebek mellett – az ártatlanság vélelmét, vagyis azt, hogy a bizonyítási kötelezettség a vádat terheli, továbbá azt, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére nem értékelhető (*in dubio pro reo*), végül a hatékony védelemhez való jogot. E három, immáron klasszikusnak mondható eljárási garancia nyilvánvalóan alkotmányos alapjogot jelent a büntetőeljárás terheltje számára, mely alapjogok bármelyikének sérelme önmagában alkotmányellenessé teszi a meghozott büntetőítéletet.
12. Annak érdekében, hogy a jelen panasz érdemben elbírálható legyen, a Tisztelt Alkotmánybíróságnak egyrészt azt kell megvizsgálnia, hogy az eljárt büntetőbíróóságok rendelkezésére álló bizonyítékok és peranyag alapján az ártatlanság vélelmének és az *in dubio pro reo* elvének a sérelme nélkül meg lehetett-e állapítani a panaszos bűnösségét. Hangsúlyozzuk: ezzel **a panaszos nem a büntetőbíróóságok ítéletének a büntetőjogi felülvizsgálatát kéri, hanem csak azt, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság vizsgálja meg, hogy a határozatokhoz vezető büntetőeljárásban sérült-e a panaszos, mint terhelt tisztességes eljáráshoz való joga.** Ezt az intellektuális feladatot nem lehet elvégezni annak dogmatikai értékelése nélkül, hogy a büntetőeljárásban *in concreto* előadott bizonyítékok vajon kétséget kizáróan megalapozhatták-e a marasztaló határozatokat? E dogmatikai munka nem kerülhető meg azon az alapon, hogy az már a határozatok érdemi büntetőjogi felülvizsgálatát jelentené, mert akkor a tisztességes eljáráshoz való jog (az ártatlanság vélelme és az *in dubio pro reo* elv) sérelmére alapított alkotmányjogi panasz lehetősége eleve kizárásra kerülne a gyakorlatban.
13. A panaszos állítja tehát, hogy mind a másodfokú, mind pedig az elsőfokú határozat megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjog szerves részét képező ártatlanság vélelmét és az *in dubio pro reo* elvét, mert a büntetőeljárásban szolgáltatott bizonyítékok alapján nem lehetett imperatív módon, minden kétséget kizáróan levonni

azt a következtetést, hogy a panaszos, mint terhelt – mint II. r. vádlott – a vád tárgyává tett bűncselekményt elkövette volna. Az természetesen már nem képezheti a jelen eljárás tárgyát, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a panaszost, mint terheltet fel kellett volna menteni (mert felmentő ítéletet csak a büntetőbíróság hozhat), de azt az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján meg lehet, illetve az Abtv. 27. §-a alapján meg kell állapítani, hogy a marasztaló ítélet meghozatalára az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének sérelmével kerülhetett csak sor.

14. A büntetőeljárásban a panaszos fellebbezése kifejezetten támadta az elsőfokú határozat által megállapított tényállást. Ennek ellenére a másodfokú határozat elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, annak teljeskörű vizsgálata nélkül. E vizsgálat pedig semelyik fokon nem történt meg.
15. Annak érdekében, hogy állást lehessen foglalni abban az alkotmányjogi jogkérdésben, hogy vajon a határozatok által megállapított tényállást – az Alaptörvény XXVIII. cikkének (2) bekezdése szerint – megalapozhatták-e a büntetőperben rendelkezésre álló bizonyítékok, először is figyelembe kell venni azt, hogy **a bíróságok a terhelt részére a bizonyítást nem engedték, attól önkényesen zárták őt el.**
16. A fenti ténymegállapítások a jelen eljárásban természetesen nem bírálhatóak felül. Az azonban elbírálható és elbírálandó az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján, hogy vajon a fenti tényeket az eljáró büntetőbíróságok (és így a meghozott határozatok) a panaszos – mint a büntetőeljárás II. r. vádlottja – tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmével állapították-e meg? Határozott álláspontunk szerint igen, mégpedig azért, mert **a határozatok a fenti ténymegállapításoknak a panaszos cselekvőségére vonatkozó részét semmilyen formában nem támasztják alá, de még csak nem is vizsgálták.**
17. **Megjegyzendő, hogy a panaszos, mint II. r. terhelt cselekvőségével kapcsolatban sem tárgyi bizonyíték, sem tanúvallomás nem áll rendelkezésre, mert ilyen nincsen.**
18. Az eljáró büntetőbíróságok továbbá megsértették a panaszos, mint II. r. vádlott hatékony védelemhez való jogát is, mert nem fogantatosították a saját ártatlansága igazolása végett előterjesztett konkrét bizonyítási indítványokat, úgymint a valóság bizonyításának lehetőségét.
19. **A véleménynyilvánítás szabadságáról:**

Kiemelten hivatkozom arra, hogy mind az első- mind a másodfokú bíróság **elmulasztotta a tényállítás és a kritika közti különbség vizsgálatát; a tényállítás és a tényállításnak nem minősülő kifejezés, így a rágalmozás és a becsületsértés elhatárolását; illetve a jogos magánérdek vizsgálatát.**

Ítéletében mind az első, mind a másodfokú bíróság csak a Btk. 226. § szerinti rágalmozás tényállásáról rendelkezik, figyelmen kívül hagyva annak előírását, hogy a

Btk. 226. §-a szerinti rágalmazás **csak tények vonatkozásában** alkalmazható.

Ezen következtetés alátámasztása végett sem az első-, sem pedig a másodfokú bíróság nem rendelkezik arról, hogy a büntetőeljárás tárgyává tett közlemények miatt tényállítások és miért nem a Btk. 227. § szerinti tényállításnak nem minősülő kifejezés használatok.

Felhívjuk a Tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét, hogy a következetes bírói gyakorlat, és a szakirodalom alapján a Győri Járásbíróság B.558/2015/13. számú ítéletében helytelenül értékelte tényállításként, az ítélet 5-6. oldalán szereplő megfogalmazásokat. Ennek oka, hogy a rágalmazás elkövetési magatartása tény állítása, híresztelése vagy tényre közvetlenül utaló kifejezés használata. A Legfelsőbb Bíróság 2009.5.135. Bírósági Határozatának megállapítása szerint *az ítélkezési gyakorlat egységes a tény fogalmának alkalmazásában, melynél a "tényállításon" olyan nyilatkozatot, kijelentést kell érteni, amelynek tartalma valamely múltban megtörtént, vagy jelenben történő esemény, jelenség, állapot. A "tényállítás" szükséges feltétele az is, hogy a sértett magatartását a kijelentés, állítás egyedileg felismerhetően határozza meg.*

Tremmel Flórián értelmezésében a „*tények fogalmilag: események, történések, a valóság jelenségei, amelyek egyrészt emberek magatartásával (cselekményeivel, mulasztásaival) állnak összefüggésben, másrészt meghatározott jogi tulajdonságuk, relevanciájuk van. Ezek a tények, amelyek a büntetőjog számára fontosak, lehetnek az emberek tudatában lejátszódó (ún. belső tények, szándék, indulat, akarat stb.), valamint a külvilágban bekövetkező történések (ún. külső cselekmények, mulasztások és azok külső következményei stb.)*”²

A kifejtettekre tekintettel tényállítás csak a múltban megtörtént, vagy a jelenben folyamatban lévő esemény, cselekmény vagy jelenség lehet. Ezzel ellentétben mindaz a becsület csorbitására alkalmas kifejezés, ami tényállításnak nem minősül, de eléri a bíróság gyakorlata által kialakított objektív határvonalat, becsületsértésnek minősül.

Felhívjuk azonban a Tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét, hogy Magyarországon az Alaptörvény IX. cikke védi a véleménynyilvánítás szabadságát, és a IX. cikk (1) bekezdése rögzíti is, hogy mindenkinek joga van a véleménynyilvánításhoz, melynek határa – a IX. cikk (4) bekezdésében is külön rögzített – a II. cikk szerinti emberi méltóság.

Az emberi méltóság pedig egyébiránt is természetes személyhez tapad.

A vád tárgyává tett tényállások tehát két alapjog ütközéséből alakultak ki, mely során a szükségesség-arányosság tesztje érvényesül, és ez alapján korlátozható a véleménynyilvánítás szabadsága az emberi méltósággal szemben. Következésképpen, ahogy azt már az 1994.6.300. Bírósági határozat is kimondta, nem tekinthető minden

² TREMMEL Flórián: Bizonyítékok a büntetőeljárásban. Dialóg Campus Kiadó. Budapest-Pécs, 2006. 79.

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd

Székhely: 1139 Budapest, Rózsnai u. 20. „A” ép. II/25.

Postai cím: 1380 Budapest 62. Pf.: 1081.

vélemény kifejtése rágalmazásnak vagy becsületsértésnek, ugyanis *a kritika, a véleménynyilvánítás ténybeli valóságtartalma a büntetőeljáráásban nem esik a "tényállítást" fogalma alá, ezért az ezt tartalmazó nyilatkozat nem alkalmas sem a rágalmazás, sem a becsületsértés megállapítására.*

A fent kifejtettek tekintettel ugyan igaz, hogy a vádlott a sértett személyének szubjektív becsületérzetét sérthette az általa alkalmazott kifejezésekkel, azonban a rágalmazás és becsületsértés tényállásának megállapításához nem elegendő a szubjektív becsületérzet,³ hanem az objektív becsületsérelem megvalósítása szükséges.

Következésképpen a Győri Járásbíróság ítéletének 5-6. oldalán bizonyítékként értékelt idézetek nem tekinthetők a rágalmazás elkövetési magatartásainak. Ennek oka, egyrészt, hogy „*a piacszerzés elképesztően gátlástalan és gerinctelen módszerei*”, „*Ez a szakma alja*” kifejezések a következetes bírói gyakorlatra tekintettel⁴ kritikának minősülnek, **így nem sértik (nem sérthetik) a Btk. 226-227. § szerinti tényállások jogi tárgyát.** Másrészt pedig a fent feltüntetett kifejezések, **nem tények,** így nem is valósíthatják meg a Btk. 226. § szerinti rágalmazást.

Felhívjuk a Tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét arra is, hogy mind az első, mind pedig a másodfokú bíróság, mind az anyagi jogi jogszabályokat, mind pedig magát az Alkotmányt is figyelmen kívül hagyta, mikor megvonta a vádlottól a valóság bizonyításának lehetőségét.

Ahogy azt a Magyar Büntetőjog I-III. Kommentára is meghatározza, igaz hogy a rágalmazás tényállása ténybeli valóság esetén is megvalósul, azonban „*a szólásszabadság, az igazmondás igénye és a közérdekű bírálat követelménye, valamint a társadalmi igazságosság szempontjai is alapvető jelentőségűek*”.⁵

Ennek következtében a fent említettek védelme érdekében a Btk. 15. § h) pontja büntethetőséget kizáró okot létesített abban az esetben, ha a tényállítások valónak bizonyulnak. A valóság bizonyításának elrendelése, pedig egy olyan anyagi jogszabály, melynek elrendelésének elmulasztása a 2000.285. Bírósági határozat értelmében a meghozott határozat hatályon kívül helyezését eredményezheti.

A Btk. 229. § szerinti valóság bizonyításának azért kellett volna helyt adni, mivel a termék lemásolásáról tett kijelentés a vádlott jogos magánérdekét érintette. A magánérdek fogalma alatt jelen esetben a vádlott és vállalkozása vagyoni és személyi körülményeit kell érteni, jogosság alatt pedig a tényállítást és a sérelem közti arányosságot.⁶ Miután a vád tárgyává tett „*gátlástalanul ellop mindent*” tényközlés a sértett jóhírnevét befolyásolta, ezért a vizsgálat során azt kell megállapítani, hogy ez a

³ 2017.5. Fővárosi Ítéletábrla Határozata; BH 2001.10.462.

⁴ Fővárosi Ítéletábrla Bhar.186/2016/13. számú határozata

⁵ (szerk. lektor) KÖNYA István: Magyar Büntetőjog I-III. Kommentár a gyakorlat számára. HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest, 2017.

⁶ BELOVICS Ervin – MOLNÁR Gábor Miklós – SINKU Pál: Büntetőjog II. HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest, 2014. 296.

jó hírnevet érintő sértés arányban állt-e a vádlottat érintő személyi és vagyoni hátrányokkal.

Álláspontunk szerint az arányosság kérdése vitathatatlan, ugyanis a rivális cég a más által fejlesztett matracot saját névumként tüntette fel. Ez egyrészt vagyoni kiesést eredményezett a vádlottnál, másrészt pedig szakmai megbecsülését is hátrányosan befolyásolta.

A fent ismertetettekre tekintettel, mind az első- mind pedig a másodfokú bíróság egy büntetendőséget kizáró ok ellenére állapította meg a vádlott felelősségét, annak vizsgálata nélkül, hogy a bizonyítékként értékelt kijelentések tényállításnak, vagy a szólásszabadság és véleménynyilvánítás szabadsága által megengedett kritikának minősülnek-e.

A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat kifejt, hogy:

„...[34] 3.1. Az Egyezmény 10. Cikk (1) bekezdése **mindenkinek jogot biztosít a véleménynyilvánítás szabadságához, amely többek között magában foglalja a véleményalkotás, illetve az információk és eszmék közlésének szabadságát anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson.** Ugyanezen Cikk (2) bekezdése a véleményszabadság egyik igazolható korlátjaként említi a jó hírnév védelmét.

[35] Az EJEB értelmezése szerint a véleménynyilvánítás szabadsága a társadalom demokratikus fejlődésének egyik elengedhetetlen előfeltétele [EJEB, Handyside kontra Egyesült Királyság (5493/72), 1976. december 7., 49. bekezdése]. Az Egyezmény valamennyi véleményt védelemben részesít függetlenül attól, hogy azok támadóak, sokkolóak vagy zavaróak, hiszen ezt követeli meg a demokratikus társadalmak alapelveiként működő tolerancia, pluralizmus és a nyitottság követelménye [EJEB, Castells kontra Spanyolország (11798/85), 1992. április 23., 42. bekezdése]. Ennek megfelelően az EJEB a véleménynyilvánítási szabadság korlátozásának megengedhetősége során az Egyezmény egészét is átható demokratikus társadalom értékrendjét tartja szem előtt és arra keresi a választ, hogy adott esetben a véleményszabadság korlátozása szükséges-e egy demokratikus berendezkedésű társadalomban, vagyis van-e olyan nyomós társadalmi érdek, amely a jogkorlátozást kellően indokolja [EJEB, Sunday Times kontra Egyesült Királyság (6538/74), 1979. április 26., 58–67.

...

[41] Az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető. Az Alkotmánybíróság e körben jegyzi meg, hogy az értékítéletek és a tényállítások közötti különbségtétel a közügyeket nem érintő vélemények minősítésekor is döntő jelentőségű. E minősítés határozza meg ugyanis az adott véleménnyel szemben megengedhető tolerancia határait. Míg az értékítéletet megjelenítő vélemények nagyobb toleranciát követelnek, addig a tényeket állító, avagy híresztelő kifejezések esetében fokozottabb gondosság követelhető meg. Az értékítéletek és a tényállítások eltérő megítélése tehát korrelál a közügyeket vitató és az egyéb ügyeket érintő szólások tekintetében. ...”

-
20. A fentiek alapján ezért azt **kéri** a panaszos, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság szíveskedjék megállapítani, hogy a határozatok sértik a panaszos, mint II. r. vádlott tisztességes eljáráshoz és véleménynyilvánításhoz való jogát, mert semmilyen bizonyíték által alá nem támasztottak, továbbá a bíróságok pedig a panaszos – mint II. r. vádlott – saját ártatlanságának bizonyítására vonatkozó indítványait elvetette.

Itt jegyzendő meg az EJEB által elvárt további gyakorlat az alábbiak szerint.

*Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése értelmében Magyarország biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. Az emberi jogokat érintő nemzetközi kötelezettségek közül az egyik legfontosabb az Emberi Jogok Európai Egyezményében (a továbbiakban: EJEE) lefektetett minimum követelmények tiszteletben tartása. Az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikkében beazonosítható az EJEE 6. cikkének tartalma, melyre vonatkozó **strasbourgi bírósági gyakorlatra tehát az Alkotmánybíróságnak is figyelemmel szükséges lennie** (22/2013. (VII. 19.) AB határozat, 16.).*

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) értelmezésében az EJEE 6. cikke által védett tisztességes eljáráshoz való jog alapvetően nem foglalja magába annak vizsgálatát, hogy minden eljárási szabályt betartott-e és érdemben helyes döntést hozott-e a bíróság. Általában a bizonyítékok befogadása és értékelése, valamint a tényállás megállapítása is kívül esik e jog védelmi körén. A nyilvánvalóan **önkéntes vagy teljességgel ésszerűtlen** döntés azonban megvalósíthatja e jog sérelmét. (*Sisiojeva és mások c. Lettország, GC, 60654/00, 2007. január 15.*)

A nyilvánvalóan **önkéntes vagy teljességgel ésszerűtlen** bírósági döntés egyik esete, amikor büntetőügyben teljességgel tisztességtelen vagy önkényes következtetésre vezet a bizonyítékok téves értékelése. (*Scheper c. Hollandia, 39209/02, 2005. május 5.*)

Kivételesen a tisztességes eljáráshoz való jog körében vizsgálható a védelem bizonyítékának (tanújának) jelentősége is, ha e bizonyítékot elvetették (a tanút nem hallgatták meg), holott feltétlenül szükség lett volna rá az igazság (bűnösség) tisztázásához, és befogadásának hiánya teljességgel ellehetetlenítette a védekezést, egészében tisztességtelenné téve az eljárást.

(*Butkevicius c. Litvánia, 48297/99, 2000. november 28.*), *Kremposkij c. Litvánia, 37193/97, 1999. április 20.*)

/Álláspontom szerint ebbe a körbe sorolható a valóság bizonyítási lehetőségének kirekesztése is./

Egyezményesértő **valamely bizonyíték be nem fogadása, ha a döntés nem kellően indokolt**, az elvetett bizonyíték súlyosan megingatná a vádat, és a vád alapja gyenge. Ilyen esetben nem bírói mérlegelés kérdése a védelem által felajánlott bizonyíték szükségességének és elegendőségének megítélése. (*V.D. c. Románia, 7078/02, 2010. február 16., 107-116.*)

/Álláspontom szerint úgyszintén ebbe a körbe sorolható a valóság bizonyítási

lehetőségének kirekesztése is./

A fentiekben írtak szerint tehát nem külön-külön, hanem úgy és összességében is vizsgálni szükséges a tisztességes eljáráshoz való jog meglétét. Álláspontom szerint jelen ügyben a bizonyítékok értékelése vagy kizárása nyilvánvalóan önkényes jellegű volt, avagy teljességgel ésszerűtlen döntésnek minősíthető, hogy minden periratokban fellelhető bizonyítékkal ellentétes következtetés levonására került sor, amely így azonban megvalósíthat a jelzett jog sérelmét is.

21. Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság nem állapítja meg, hogy a támadott határozatok – illetve az ahhoz vezető büntetőeljárás – sértik a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz való jogát, akkor azzal lényegében azt mondaná ki, hogy marasztaló büntető ítéletet „bemondásra” is meg lehet hozni, azaz bárkit el lehet ítélni egy olyan cselekményért, amelyben a részvételét egyetlen objektív bizonyíték sem támasztja alá.
22. A magyar büntetőbírósi gyakorlatban sajnos visszatérően fordul elő, hogy a büntetőbírósi gyakorlatilag csak azért marasztalja el a vádlottat, mert a bűnössége a rendelkezésre álló adatok alapján „nem teljesen kizárí” (lásd az ún. *Móri ügyet*, ahol a magyar büntetőbírósi ügy ítélet el két személyt másodfokon is 8 ember meggyilkolásáért, hogy az elítélt személyeknek semmi köze nem volt a bűncselekményhez). Ezzel szemben a tisztességes eljáráshoz való jogból (az ártatlanság vélelméből, az *in dubio pro reo* elvéből) annak kell (kellene) következnie, hogy a vádlott csak akkor ítélt el, ha a perben a vád által szolgáltatott bizonyítékokból imperatív módon (szükségképpen) következik a vádlott bűnössége, nem pedig akkor, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok úgy is értelmezhetőek, hogy azok megalapozhatják a bűnösséget.
23. A támadott ítélet alkotmányjogi abszurditását (*ergo* a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét) plasztikusan bizonyítja, hogy amennyiben egy polgári ügyben az egyik fél egyszerűen azt állítja, hogy a másik félnek átadott egy bizonyos összeget, de ezen állítását semmi nem bizonyítja, akkor ezen állítást – ha azt a másik fél vitatja – a polgári bíróság biztosan nem állapítja meg tényként. Ehhez képest a jelen ügyben a panaszos II. r. vádlott bűnösségét a határozatok konkrét bizonyíték hiányában állapították meg, kizárva az ellenbizonyítást, ami dogmatikai nonszensz.

V.

Indítvány a határozatok végrehajtásának felfüggesztésére

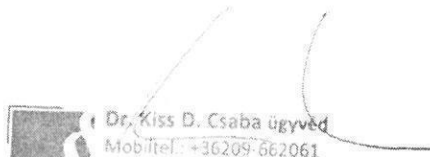

24. Az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján indítványozzuk, hogy a büntetőügyben első fokon eljáró Győri Járásbíróság az ítélet végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig szíveskedjék felfüggeszteni.
25. Magától értetődik, hogy az ítélet azonnali végrehajtása a panaszosra nézve közvetlen és konkrét, nem reparálható sérelemmel járna, mely a büntetőeljárással érintett

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
Székhely: 1139 Budapest, Rozsnyai u. 20. „A” ép. II/25.
Postai cím: 1380 Budapest 62. Pf.: 1081.

gazdasági élet körében különös súllyal esik latba. Ezzel szemben a panaszos a büntetőeljárásban mindvégig részt vett, a hatóságokkal együttműködött, az eljárás alól nem vonta ki magát, imígyen az ítélet végrehajtásának esetleges késedelme a közérdekre nézve sérelemmel nem járhat, a végrehajtás megghiúsulásának kockázata fel sem merül. Ezen kívül az Alkotmánybíróság elsőként a panasz befogadhatóságáról dönt, mely viszonylag gyorsan várható.

Budapest, 2018. április 27.

Tisztelettel:

 Dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
Mobiltelefon: +36209-662061
Postai cím: 1380 Bp., 62. Pf. 1081.
Mail: drjrkisscsaba@gmail.com

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
[redacted] *elítélt védelmében és jogi képviseletében*

Melléklet:

- 1: védő meghatalmazása

